

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 316.

Tredie Session.

92de Møde.

Løverdagen den 6te Marts.

(Forts.)

Indenrigsministeren (forts.): Forslagene til § 6, navnlig det subsidiaire, forekomme mig heller ikke at gaae ud paa nogen væsentlig Forandring, men kun at være en Tydeliggjørelse og en Forbedring af Loven. Hvad endelig angaaer det sidst opførte Forslag, som jeg selv har stillet, da blev det under den foregaaende Behandling ganske rigtigt bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Aalborg (Lillisch), at man havde overseet, at der i § 2 var kommen en Indskrænkning til, og at ogsaa denne maatte nævnes paa det Sted i § 14, hvor der henvises til de andre Paragrapher, hvor lignende Bestemmelser findes. Dette er det altsaa, jeg har foreslaadet.

Fscherning: Man har, om jeg har forstaaet rigtigt, sagt, at jeg ikke med noget eneste Ord har beviist Møllernes Berettigelse til nogen Godtgjørelse; dette ligger nu for det Første deri, at jeg slet ikke har forsøgt derpaa, men dernæst i, at jeg aldrig har tænkt, at de havde nogen Berettigelse, og det er en meget god Grund, hvorfor jeg ikke har gjort Noget i saa Henseende. Jeg har den fuldeste Overbeviisning, at ingen af disse Næringsdrivende, ligesaa lidt som Frihartfornsbefidderne, have nogen Berettigelse, men de have en Adkomst til, at deres Stilling overveies, og der derefter lovgives. Det er blevet fremhævet, at ikke alene § 80 i Grundloven, men ogsaa § 32 skulde lægge en Hindring i veien. Nei, hvad § 32 angaaer, saa ville vi derimod tjene den, det vil sige, vi ville give den sin Udvikling, naar vi stemme mod Forslaget under Nr. 2; thi derved afflaffe vi en Bevillingsvet mere. Grundlovens § 32 gaaer kun løs paa at op-

retholde Bevillinger, saalange de absolut ere nødvendige, det vil sige, saa kort som muligt. Jo tidligere vi altsaa komme til ingen Bevillinger at have, jo suarere komme vi til Fyldestgjørelse af Grundlovens § 32, og, hvad § 38 angaaer, saa har den ikke paa nogen Maade sagt, at man skal skaffe Næringsfrihed i den Betydning, at der ingen pecuniær Byrde maa lægges paa Næringen. Der maa lægges en pecuniær Byrde paa Næringen; thi ellers maatte jo Næringsfriheden lede til, at der aldrig kunde paalægges nogen Næringskat, og vi kom saaledes, da man gjerne kan sige, at Hartfornsskatten er en Næringskat, ogsaa til at afflaffe Hartfornsskatten, men hvor komme vi saa til sidst til at faae nogen Stat? Men saaledes er Forholdet aldeles ikke; Grundloven er aldeles ikke med i Spillet, naar vi indrette en Lov, som giver Næringsfrihed om en vis Tid. Det er virkelig et Misbrug af Grundloven, at argumentere paa saadan Maade, og jeg troer, at det er Noget, som vi nødtigt skulle indlade os paa at spænde Grundlovshestene for, til at trække enhver lille Bogn ud, som staar en lille Smule fast i et Spor. Denne lille Bogn har i dette Tilfælde ikke saameget at betyde. Jeg beklager iøvrigt meget, at jeg idag savner den Støtte, som jeg sidst havde i det ærede Medlem fra Skanderborg (Hjerriid); thi han vilde behandle denne Sag meget bedre end jeg, idet han har en langt større Gave end jeg til at tage en saadan Sag fra den comiste Side (Hør!). Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Rothe) har tilslagt mig praktisk Sands, men ikke kunnet forene hermed min Anskuelse om, at man kunde komme til Enighed med Møllerne i denne Sag, fordi de — sagde han — være saa mange. I Kjøbenhavn ville Møllerne imidlertid i denne Sag være færre end noget andet Sted;